

„За менъ“, обясни Полъ.

„Не, не!“ успокояваше го госпожа Пейпчинъ.

„Какво мислите, госпожа Пейпчинъ, какво ще направя като порастна?“ запитваше Полъ, като се обърна на възглавничката към нея и сложи брадичката си въ нейнитѣ рѣцѣ.

Госпожа Пейпчинъ не можеше да отгадае.

„Азъ ще туря всичкитѣ си пари въ една банка и никога не ще се опитамъ да печеля повече. Тогава ще ида на село заедно съ милата ми Флори и ще си купя една хубава градина и ниви и ливади и гора и ще остана тамъ съ нея прѣзъ цѣлия си животъ“.

„Истина ли?“ рече госпожа Пейпчинъ.

„Разбира се!“ твърдѣше Полъ. „Туй съмъ си намислилъ, ако азъ...“

Той прѣкъсна по срѣдата и се замисли единъ мигъ.

Сивитѣ очи на госпожа Пейпчинъ се вдълбочиха въ неговитѣ безжизнени черти.

„Ако порастна...“ рече Полъ.

Тогазъ започна той да разказва на госпожа Пейпчинъ за нѣкакво праздненство, което наскоро щѣло да стане, прѣди ученицитѣ да си разотидатъ за ваканцията по домоветѣ. И Флоренца ще бѣде поканена на туй праздненство — и туй ще бѣде за Флоренца голѣма радостъ — и всички ученици непрѣмънно ще я намѣятъ чудно красива.

Въ Брейгтонъ живѣеше по туй врѣме сжщо единъ спокоенъ, внимателенъ хекиминъ¹⁾ или нѣщо подобно, когото винаги повикваха въ училището, щомъ нѣкой ученикъ се усѣтѣше не добръ съ здравето. Той се изстѣпи сега и прѣдъ Пола и се разговаряше твърдѣ любезно съ него. Когато малкиятъ болникъ затвори морнитѣ си очи, стори му се, като че дѣ слуша гласа на доктора — аптекаръ твърдѣ издалечъ нѣйдѣ. Той каза на госпожа Пейпчинъ, че ще бѣде добръ, ако болникътъ, толкова повече, че самъ той изказва това желание, още на 17-й, едноврѣменно съ другари съученици, отпътува, и че при такива обстоятелства би било добръ да се отиде по волята му, ако,

разбира се, до тогава състоянието му не се влоши нѣщо.

Съ задоволство той би узналъ отъ госпожа Пейпчинъ, че на 18-й малкиятъ ще отпътува при своитѣ родители или роднини въ Лондонъ. „Въ тая минута нѣма никакво основание за...“ Останалитѣ нѣколко думи Полъ не можеше да разбере. „Малкиятъ човѣкъ — бѣше казалъ хекиминътъ още — има подвиженъ, бистъръ умъ, но все пакъ е рано-развито дѣте“.

Какво нѣщо ще бѣде туй **рано-развито**, се питаше Полъ съ разтуптено сърдце, та напо слѣдъкъ толкова пѣти и отъ толкова много люде той чу това!

На другия день на Пола казаха да не напуска леглото. Слѣдъ като бѣ позакусилъ малко, при него влѣзе госпожа Пейпчинъ, а слѣдъ нея се показа и хекиминътъ съ госпожа и господинъ д-ръ Блимберъ и рече: „Да, да — азъ съмъ на мнѣние, че ще трѣбва тоя момъкъ за извѣстно врѣме да го откопчемъ отъ книгитѣ му, толкозъ повече, че и ваканциитѣ скоро ще започнатъ“.

„Разбира се — разбира се!“ промълви д-ръ Блимберъ. Полъ остана цѣлиятъ день въ леглото; той лежеше въ дрѣмка и неспокоенъ сънь. Ала на другия день той стана отъ леглото и слѣзе долу.

И понеже нѣмаше вече нужда да учи, разхождаше се изъ цѣлата къща и за всѣкиго намираше по нѣкоя любезна дума; той не забрави даже и старото, рѣмживо домашно куче Диогенъ, което всички други намираха за много грозно.

Голѣма частъ отъ врѣмето си той употребяваше на стѣлбата и разглеждаше съ голѣмо внимание една гравюра¹⁾, която бѣ окачена тамъ на стѣната. Въ картината личеше, посрѣдъ една група движещи се люде, една човѣшка фигура, около главата на която блѣщѣха лъчи. Чертитѣ на фигурата, която сочеше съ рѣка къмъ небето, бѣха мили. Тая картина се понрави на Пола извънредно много.

Малко-по-малко настѣпи сжщо и деня на очакваното праздненство, и щомъ дойдоха първитѣ гости, Полъ слѣзе долу и застана да очаква Флоренца. Ето стигна и тя наскоро; тя

¹⁾ До прѣди 30—40 години, вмѣсто сегашнитѣ лѣкари съ университетско образование, имаше лѣкари практики, които биваха едноврѣменно и аптекари, си рѣчъ даваха сами цѣроветѣ. Въ България тѣ носѣха име „хекими“.

¹⁾ Картина, рисувана съ перо върху мѣдъ съ чертици и послѣ отпечатана на книга.